

Full diocesà

10 de juny del 2018

p4 – Lliurament de premis del Concurs Bíblic

p8 – "Ecoparròquies solidàries", glossa del bisbe

L'eutanàsia, atemptat a la dignitat

La Conferència Episcopal Espanyola ha fet pública una nota davant les iniciatives sobre l'eutanàsia i el suïcidi assistit al Congrés dels Diputats:

«Hem de recordar que l'eutanàsia en sentit veritable s'ha d'entendre com una acció o omissió que per la seva naturalesa i en la intenció causa la mort, amb la finalitat d'eliminar qualsevol dolor. L'Església sempre ha considerat l'eutanàsia com un mal moral i un atemptat a la dignitat de la persona.»

«La proposició de llei defensa una absolutització del principi d'autonomia i de la pura subjectivitat com a criteris fonamentals de la decisió [...]. Ningú no és amo absolut de la vida.»

«El que realment demanen els malalts i les seves famílies és l'ajuda per a assumir els problemes i les dificultats perso-

nals i familiars que s'acostumen a presentar en els últims moments de la vida. El tractament del dolor i l'abordatge del sofriment, el control d'efectes secundaris i col·laterals, la millora de la qualitat de vida i de l'autonomia del pacient, l'ajuda a les famílies en aquestes situacions, morir en companyia dels éssers estimats, amb l'assistència espiritual i sacramental [...]. I aquests elements són precisament els que configuren el que coneixem com a cures pal·liatives. Crida l'atenció que es vulgui proposar una llei d'eutanàsia quan no s'ha legislat a nivell estatal sobre la instauració de les cures pal·liatives.»

Abordarem més àmpliament aquesta qüestió en la nostra pròxima edició.

«La vida que vivim dins nostre es va renovellant cada dia»

X diumenge durant l'any / Cicle B

Lectura del llibre del Gènesi

Després que l'home hagué menjat el fruit de l'arbre, el Senyor-Déu el cridà i li digué: «On ets?» Ell li respongué: «He sentit que us passejàveu pel jardí i, com que vaig nu, he tingut por i m'he amagat.» Li digué el Senyor-Déu: «Qui t'ha fet saber que anaves nu? ¿És que has menjat del fruit de l'arbre que jo t'havia prohibit de menjar?» L'home li digué: «La dona que m'heu donat m'ha ofert el fruit d'aquell arbre, i n'he menjat.» El Senyor-Déu digué a la dona: «Per què ho has fet, això?» Ella li respongué: «És que la serp m'ha enganyat.» El Senyor-Déu digué a la serp: «Ja que has fet això, seràs la més maleïda de totes les bèsties i de tots els animals feréstecs. T'arrossegars sobre el ventre i menjaràs pols tota la vida. Faré que sigueu enemics tu i la dona, i el teu llinatge i el d'ella. Ell t'atacarà al cap i tu l'atacaràs al taló.»

(3,9-15)

Salm responsorial

Són del Senyor l'amor fidel i la redempció generosa.

(Salm 129)

Lectura de la segona carta de sant Pau als cristians de Corint

Germans, l'Escriptura diu: «Em sento ple de fe, i per això he parlat.» Nosaltres, doncs, que tenim el mateix Esperit de la fe, també ens sentim plens d'aquesta fe, i per això parlem, i sabem que aquell qui ressuscità Jesús, el Senyor, també ens ressuscitarà a nosaltres amb Jesús i ens portarà a la seva presència juntament amb vosaltres. Perquè tot això és ben bé vostre; així la gràcia de Déu, que es multiplica a mesura que s'estén a molta gent, farà que sigui desbordant l'acció de gràcies a la seva glòria. Per això no ens desanimem. És veritat que la vida d'homes que vivim per fora es va consumint, però la que vivim dins nostre es va renovellant cada dia, perquè el pes lleuger del que ara sofrim, i que dura tan poc, va acumulant un pes incomparable de glòria que durarà sempre. I nosaltres no apuntem a això que veiem, sinó a allò que no veiem, perquè les coses que veiem passen, però les que no veiem duren per sempre. El nostre cos, que és la casa i el tabernacle de Déu a la terra, serà destruït, però sabem que tenim al cel un altre edifici, un temple que és obra de Déu, no fet de mà d'homes, etern.

(4,13-5,1)

Lectura de l'evangelí segons sant Marc

En aquell temps, Jesús entrà a casa amb els deixebles, i tornà a reunir-s'hi tanta gent que no els quedava temps ni de menjar. Quan els seus sentiren dir el que feia hi anaren per endur-se'l, perquè deien que havia perdut el seny. Per altra banda, els mestres de la Llei que havien vingut de Jerusalem deien que estava posseït per Beelzebul, i que treia els dimonis pel poder del rei dels dimonis. Jesús els cridà i els rebatia valent-se de paràboles. Els deia: «Com pot ser que Satanàs vulgui treure fora Satanàs? Si un reialme es divideix en faccions que lluiten les unes contra les altres no pot durar gaire temps. I si dins d'una família hi ha divisions, tampoc no pot durar. Igualment, si el regne de Satanàs s'ha dividit en faccions que lluiten entre elles ja no se sosté: no pot pas durar. A casa d'un guerrer valent ningú no pot penetrar-hi per prendre-li el que té sense encadenar-lo abans; només així li podrà saquejar la casa. Us ho dic amb tota veritat: Per més pecats que un home cometés i per més blasfèmies que proferís, Déu està disposat a perdonar-lo, però el qui injuria l'Esperit Sant, Déu no el perdonarà mai i sempre serà reu del seu pecat.» Jesús va fer aquesta afirmació perquè deien que tenia un esperit maligne. Després arribà la seva mare amb els seus familiars, i de fora estant el fan cridar. La gent que seia al voltant d'ell li diu: «La vostra mare i els vostres parents són aquí fora, que us volen veure.» Ell els respon: «Qui són la meva mare i els meus parents?» Llavors mirant els que seien tot al voltant, diu: «Aquests són la meva mare i els meus familiars: tothom qui compleix la voluntat de Déu és el meu parent, la meva parenta, la meva mare.»

(3,20-35)

«Ell t'atacarà al cap
i tu l'atacaràs al
taló»

La voluntat del Pare, el major repte

Jean Hakolimana, prev.

Crida l'atenció la incomprensió que acompanya el camí de Jesús, per part quasi de tothom, seguidors i detractors. Per a les autoritats, està actuant sota l'impuls de Satanàs. L'acusen ni més ni menys de cometre el pitjor sacrilegi segons la llei de Moisès, que és fer-se passar per un enviat de Jahvè però, en realitat, duent a terme l'obra del diable. La seva família, en canvi, no l'acusa sinó que excusa la seva actuació per la pèrdua del seny. Amb dos mil anys de camí, podem estar decebuts o consolats, segons el parer de cadascú, del fet que les coses no hagin variat sensiblement. Historiadors romans van detallar com, als inicis, els cristians van ser acusats d'enemics de la raça humana, per un malentès més que grosser. L'associació de les paraules «cos, sang, mengeu i beveu» agafada amb presses i desconeixement, a l'orella espia, apuntava a un crim antropòfag. Avui dia, en segons quins debats socials, expressar una opinió contrària a la de segons quins grups de pressió ha valgut a alguns acusacions semblants.

El que importa en aquest món de variacions sense canvis no és de donar-nos la raó pel simple fet de ser cristians. L'evangeli ens dóna un criteri més exigent: discernir i complir la voluntat del Pare. La voluntat del Pare continua essent la pedra on tots ensopeguem. Uns perquè la neguen, uns altres perquè la donem per suposada i passem de llarg. En aquesta lluita, als cristians no ens convé ni desanimar-nos (2a lectura) ni eludir la nostra responsabilitat (1a lectura), sinó ser parents de Jesús, perseguint incansablement la voluntat del Pare.

La imatge

El dimoni, l'esperit del mal, se sol presentar lleig. Malgrat això, és present i actua en el món —no cal cercar-ne exemples— i en cada persona —en trobarem, d'exemples—.

Cristians de segles, no fem la pregunta de qui condueix Jesús, si Beelzebul o l'Esperit de Déu. Creiem que, per l'Esperit, Jesús encapçala la lluita contra la presència del Mal i ens fa el do de la plenitud de la Vida.

La temptació de Crist (1860). F. J. Barrias

Lit. hores: Setmana II

11 dilluns

—Sant Bernabé, apòstol (s.I)
—Santa Maria Rosa Molas, (1815-1876)
Fets 11,21b-26;131-3 / Salm 97 /
Marc 5,1-12

12 dimarts

—Sant Joan de Sahagun (1430-1479)
—Sant Onofre, monjo (s.IV)
1 Reis 17,7-16 / Salm 4 /
Mateu 5,13-16

13 dimecres

—Sant Antoni de Pàdua, prevere i doctor de l'Església (1195-1231)
—Sant Pelegrí, màrtir
1 Reis 18,20-39 / Salm 15 /
Mateu 5,17-19

14 dijous

—Sant Eliseu, profeta (s.VI aC.)
1 Reis 18,41-46 / Salm 64 /
Mateu 5,20-26

15 divendres

—Santa Maria Miquela del Santíssim Sagrament, verge (1809-1865)
—Sant Guiu, màrtir (*303)
1 Reis 19,19a.11-16 / Salm 26 /
Mateu 5,27-32

16 dissabte

—Sant Quirze i Santa Julita, màrtirs (s.IV)
1 Reis 19,19-21 / Salm 15 /
Mateu 5,33-37

17 diumenge XI de durant l'any / Cicle B

—Sant Benvingut, religió
—Sant Ismael (*326)
Ezequiel 17,22-24 / Salm 91 / 2
Corintis 5,6-10 / Marc 4,26,34

Lliurament de premis del Concurs Bíblic

Teresa Gené Camps, delegada d'Ensenyament

El dia 19 de maig hi hagué la tradicional entrega de premis del Concurs Bíblic al nostre bisbat. L'acte es portà a terme a la sala d'actes de l'Escola Arrels II, de Solsona.

Obrí l'acte la delegada d'Ensenyament, Sra. Teresa Gené Camps, la qual, després d'unes breus paraules de benvinguda, ens mostrà un vídeo sobre un fragment de l'evangeli: «Deixeu que els nens vinguin a mi».

Tot seguit prengué la paraula Mn. Josep M. Vilaseca Ribalta, vicari general de la diòcesi, que aportà algunes reflexions sobre el lema d'enguany: «Senyor, ensenya'm a ser feliç i a donar pau.»

Posteriorment ell mateix féu l'entrega dels premis als guardonats d'entre el nombrós públic assistent.

Al nostre bisbat una bona colla d'alumnes han participat en 3.021 modalitats diferents de les que l'edició d'enguany, el 33è concurs, oferia. Les que han tingut més èxit de participació han estat el Concurs Bíblic Bàsic, el Concurs Bíblic de Redacció, el Concurs Bíblic de Dibuix o el Concurs Bíblic Inicial.

El total de centres participants ha estat de 41 i també cal esmentar la participació de 3 parròquies.

El nombre total de premis aconseguits ha estat de 32, repartits entre les diverses categories esmentades.

Agraïm al Grup Avant Terrassa, de la Federació de Cristians de Catalunya, tot el treball que duen a terme en l'àmbit de la difusió de la Paraula de Déu i a l'Escola Arrels, la seva disponibilitat i bona acollença.

Pelegrinatge a Fàtima (Portugal)

Recordem que, del 10 al 15 d'octubre tindrà lloc, com cada any, el pelegrinatge a Fàtima (Portugal). L'itinerari del viatge serà el següent:

El 1r dia: sortida direcció Lleida i Saragossa; aturada a Sòria per dinar; allotjament a Zamora; el 2n dia: sortida cap a Salamanca, on es dinarà; allotjament a Fàtima; el 3r dia: estada a Fàtima; visita al santuari i temps lliure; el 4t dia: missa de festa de comiat a l'Esplanada; el 5è dia: sortida de Fàtima cap a Trujillo, on es dinarà; continuació del viatge cap a Talavera de la Reina i allotjament; el 6è dia: sortida cap a Madrid, visita a la ciutat; dinar a Alcolea del Pinar; retorn a casa.

Preu per persona: 575 €; suplement per habitació individual: 150 €. Per a més informació i inscripcions podeu trucar a: Sra. Glòria Aymerich, tels. 973 49 26 07 / 628 921 180; Mn. Marià Canal, tels. 973 52 41 85 / 626 000 790; Mn. Joan Viladot, tels. 973 31 14 34 / 607 210 484

Granyena manté les tradicions al santuari de la Mare de Déu del Camí

Joan Riu

El mes de maig sempre ha estat dedicat a Maria, la Mare de Déu, i Granyena manté viva aquesta tradició en el santuari del Camí, que tanta fe i devoció ha despertat al llarg dels segles pels favors rebuts en tota la població i els seus voltants.

Els quatre diumenges del mes s'hi han celebrat a les tardes el rés del rosari i la missa en acció de gràcies a la Mare de Déu del Camí, s'hi han cantat els goigs i s'hi ha fet pregària a l'entorn de tota la comunitat. La Coral Verge del Camí de Granyena ha fet lluir les celebracions amb els seus cants.

Les flors han embellit el recinte fent els actes més festius.

El santuari està situat a un quilòmetre i mig del poble, a la carretera de Cervera, i està documentat des del segle XII. Des del segle XVI hi sorvintejaren les trobades anuals, anomenades capítols, de la confraria assistencial de clergues de la població i rodalies. Aquestes celebracions van deixar la denominació de capítol per a donar pas a l'aplec popular que s'hi va continuar celebrant un cop va desaparèixer la confraria en el segle XIX.

Jornada del voluntariat parroquial a Navàs

El diumenge dia 27 de maig la parròquia de la Sagrada Família de Navàs va celebrar la jornada del voluntariat parroquial, a la missa de les dotze del migdia.

Com ja fa uns anys, la trobada va prosseguir al voltant de la taula, compartint paella per dinar.

Amb aquesta jornada, es llegeix en el full parroquial, «valorem i agraïm el servei generós, i sovint amagat, que tantes persones presten a la parròquia: Càritas, catequesi, culte, tercera edat, formació, atenció a gent sola i/o malalts, residència d'avis...».

A més a més de reconèixer la seva generositat, des de la senzillesa i la humilitat, aquesta jornada «també vol ser una crida/invitació a la col·laboració per part de moltes més persones». **Informa: Montserrat Coll.**

Les blasfèmies insulten Déu

Francisco Pérez, arquebisbe de Pamplona-Tudela

La blasfèmia és una ofensa a Déu i va contra el segon manament de la Llei de Déu: «No prendràs el nom de Déu en va» (Ex 20, 7). És un insult o irreverència envers l'essència religiosa o envers el que és més sagrat.

El nom de blasfèmia té la seva arrel filològica del grec «blaptein» (injuriar) i «pheme» (reputació). S'ha posat de moda usar certes paraules blasfemes com si fos un afegitó en el llenguatge i es pot constatar en els mitjans de comunicació o en els col·loquis normals. És una falsa manipulació del llenguatge que necessita, cada vegada més, una mostra d'educació. La blasfèmia contra Déu o contra l'Eucaristia o contra la Verge o contra els sants sempre m'ha causat dolor, profund dolor, des que era petit. No és presentable justificar-se dient que és la llibertat d'expressió la que ha de respectar-se. L'expressió que fereix els sentiments religiosos no és un acte de llibertat sinó d'ofensa profunda.

La blasfèmia, per raó del significat de les paraules que utilitza, pot ser de tres tipus:

1. Herètica, quan és un insult a Déu que inclou una declaració contra la fe. Hi ha moments específics i situacions de persones que rebutgen amb ràbia tot el que està contingut en la formulació de la fe. S'enfaden i de vegades amb agres-

sivitat. Encara recordo la resposta que em va donar una persona davant la simple oferta de resar pel seu familiar difunt. L'explosió va ser tan forta que vaig haver de callar. Només queda resar i aprendre a no respondre amb la mateixa moneda. El silenci és més eloqüent que la dialèctica.

2. Imprecatòria, quan inclou una maledicció contra Déu. Utilitzar-lo com un insult o com una manifestació d'alleujament. Es pot observar molts moments en els quals s'utilitza la blasfèmia i es podrà comprovar que té aquest significat. En molts casos pot arribar a ser un ultratge davant l'adversitat i s'usa el nom de Déu per a ofendre'l per no haver aconseguit el que s'ha pretès.

3. Pertinaç, quan es fa per menyspreu o indignació envers Déu. És pertinaç en la seva forma de parlar i s'obstina de tal manera que generalment no admeten correcció.

Cert és que de vegades es pot fer amb consciència o per devaluació o degeneració de llenguatge que ha influït per l'estil de malparlar general. Si hi ha intenció directa de deshonrar Déu i faltar al respecte a Déu i el seu nom és, de per si, un pecat greu (cf. Codi de Dret Canònic, c. 1369). D'aquí se segueix que el segon manament de la llei de Déu té la seva repercussió en la nostra forma de parlar i per això ens avisa no hem d'utilitzar el seu nom en va. A Déu l'hem d'estimar, no insultar-lo!

Important discurs del president francès a l'episcopat

Redacció

Per l'abril el president francès, Emmanuel Macron, va pronunciar un important discurs a la seu dels bisbes francesos. En destaquem alguns dels fragments:

«Un president de la República que pretengués desinteressar-se de l'Església i dels catòlics faltaria al seu deure.»

«La saba catòlica ha de contribuir a la vida de la nostra nació. La República espera molt de vosaltres. Espera, si em permeteu de dir-ho, que li lliureu tres dons: el do de la vostra intel·ligència, el del vostre compromís i el de la vostra llibertat.»

«Considereu que el nostre deure és protegir la vida, en particular les vides més indefenses. En la vida dels infants que han de néixer, la de l'ésser humà que està a les portes de la mort o la del refugiat que ho ha perdut tot, hi veieu el traç comú de la nuesa, de la vulnerabilitat absoluta.»

«Per a mi, l'Església no és aquesta instància que massa sovint es caricaturitza com la guardiana dels bons costums. El millor de l'Església és això: una veu amiga que respon a qui interpel·la, a qui dubta, a qui viu en la incertesa, en

un món en el qual el sentit sempre s'escapa i sempre es reconquesta; és una Església de la qual no espero lliçons sinó aquesta saviesa/intel·ligència de la humilitat que s'enfronta als temes que heu plantejat.»

Humor

Les històries de l'escolà Miquel

Ecoparròquies solidàries

Xavier Novell, bisbe de Solsona

Justícia i Pau, associació catòlica que treballa per la defensa dels drets humans, promou en àmbits eclesials el model de societat just, solidari i respectuós amb la natura que es desprèn de l'encíclica *Laudato si'*.

Em plau divulgar aquesta iniciativa pels vols del Dia Mundial del Medi Ambient. Aquests dies sentim la crida de moltes instàncies a preservar el nostre món que, com diu el Sant Pare: "clama pel dany que li provoquem a causa de l'ús irresponsable i de l'abús dels béns que Déu hi ha posat" (*Laudato si'* 2). M'agradaria que no ens quedéssim sota una excusa de realisme i pragmatisme, burlant-nos d'aquesta preocupació o senzillament indecisos a canviar els nostres hàbits (*Laudato si'* 217).

Aquesta iniciativa cerca: fonamentar i fomentar una espiritualitat ecosocial-cristiana sobre la que ancorar els canvis de mentalitat necessaris que planteja l'encíclica *Laudato si'*; donar a conèixer l'estreta relació que hi ha entre la degradació ambiental i la pobresa; sensibilitzar i formar la comunitat parroquial per propiciar estils de vida responsables i coherents en els membres de la comunitat cristiana; impulsar llur participació en campanyes, accions, entitats i xarxes que promoguin un model de societat just, solidari i respectuós amb la natura; i proporcionar a les parròquies estratègies per generar processos de canvi en els seus hàbits de consum, contractació de personal, gestió econòmica i reducció de les desigualtats.

Fa molt temps que escoltem que el canvi de model consumista insostenible demana sobretot un canvi de mentalitat que faci passar: del materialisme a la passió per Déu i les persones, del malbaratament a la sobrietat, de la competitivitat al treball cooperatiu, d'una economia del

creixement a una economia pel bé comú, de les desigualtats a l'equitat, de la indiferència a la solidaritat i de la inhibició a la participació.

Aquesta iniciativa d'ecoparròquies solidàries permet concretar algunes passes en el si de l'Església. Massa sovint podem caure, com avui amb aquesta glossa, en missatges que un cop escoltats són oblidats. Si en canvi, algunes parròquies, de la mà d'aquesta proposta, promouen una conversió ecològica que deixi brotar totes les conseqüències del trobament amb Jesucrist en les relacions amb el món que ens envolta (*Laudato si'* 217), aleshores passant dels eslògans i els somnis a petites realitats personals i comunitàries, junt amb la de moltes altres persones i entitats, faran possibles canvis estructurals.

No es tracta de començar nous projectes pastorals que ens desviïn de la visió evangelitzadora que tenim, sinó adonar-nos que la vida orant i fraterna que està a la base del nostre treball evangelitzador inclou aquest estil ecològic avui tan alternatiu i atractiu, però tan normal en la nostra tradició estalviadora i rural.

